

Юрій Камішній

• ЖИВОПИС •

бібліотека українського мистецтва

uartlib.org

Юрій Камишний народився 25 квітня 1962 року в місті Житомирі. Закінчив Одеське державне художнє училище ім. М. Грекова. Член Національної спілки художників України. Постійний учасник обласних, всеукраїнських та міжнародних виставок.

Своїми вчителями вважає батька — художника Костянтина Камишного, а також художників В. Шкуринського, М. Максименка, В. Власова, К. Філатова, В. Криштопінко. Роботи знаходяться в приватних колекціях українських та закордонних колекціонерів. А також в колекціях президента України Л. Кучми.

Утаємничення в картинах Юрія Камишного

Спершу не зовсім було зрозуміло: звідки у нього, молодого ще художника, який народився і виріс у місті, як то кажуть, на асфальті, цей "ретроградський" потяг до "рустикальних" сюжетів, звідки ця здатність відтворити прикмети майже винищеної селянської культури — не під кутом сентиментального замилювання, а на рівні глибинного осягнення її трагедійних і мистецьких реалій? Бо ж, здавалося б, простіше й легше йти до успіху второваним його ровесниками шляхом: у якій-небудь соросівській галереї виставити знімки кольорових геніталій, розчленованих людських тіл, обставити все те зацикленними відеомоніторами, а на завершення всієї такої антиартівської акції скинути з себе штани і привселюдно випорожнитись перед власними "творіннями" й телекамерами, добре знаючи, що все те блазнювання вже наступного дня "продвинуті" критикеси потрактують, як дискурсивний арт-паціфізм, нонконформізм і найперший вияв національної мультикультуральності... Й ота вся масифікована бридота, її жалюгідні претензії на якусь елітарність лиш ілюструють, підтверджують глибоку кризу т. зв. сучасного мистецтва. На тлі всіляких "пост-симуляцій і деконструкцій" картини Юрія Камишного набувають притишених і сумовитих інтонацій.

...Його пейзажі схожі на непрочитані листки, на зашифровані послання. Спершу все досить звично: дерева, озера, хмари, старі, притулені до землі солом'яною кривлею хатки, — без господарів, без вирости тут дітей, покинуті ними, та все ще не порожні, не здичавілі від пустки, а переповнені терплячим очікуванням ще ненароджених, ще не змертвілих. Зовні все зрозуміло, й лише згодом відкриваєш на них присутність непрочитаних з першого погляду знаків, а поволі, але незупинно, стаєш не лише свідком, ба й співучасником тихого потаємного дійства: ритуалу повернення власної душі у простір спільного тіла Українського Роду, в простір нашої генетичної пам'яті. Тоді, крізь буяння чортополоху на дворищі покинутого обійстя, неподалік і обабіч нього, раптом прогляне камінний козацький хрест, а на роздоріжжі ранньої зими вигулькне дерев'яний журавель, що так і не встиг відлетіти до вирію.

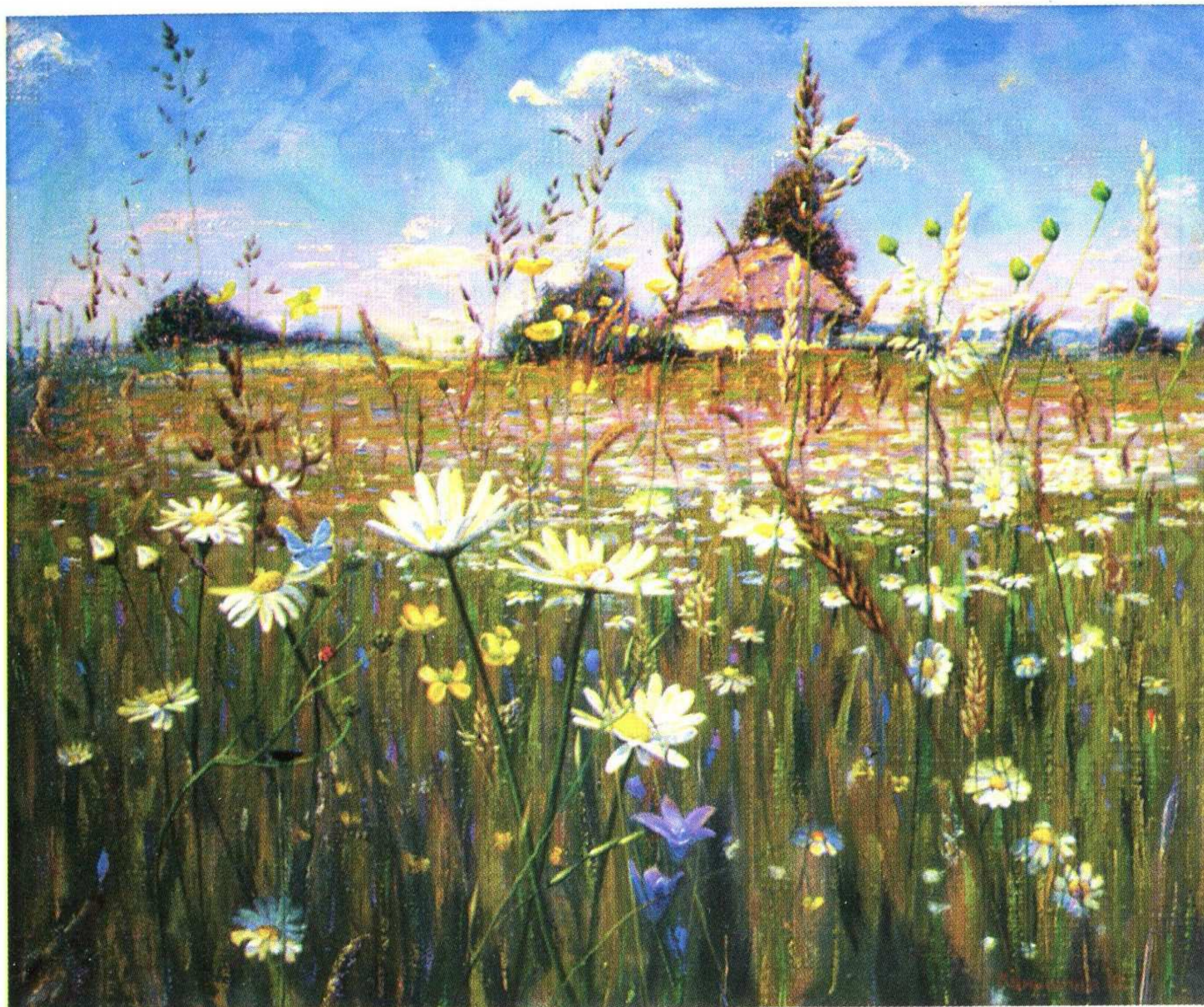
...Про натюрморти Ю. Камишного хочеться поговорити окремо. До них, як на мене, більше пасує зовсім інше означення, взяте не з французької мови. Бо ж це зовсім не "мертва натура", а якесь приховане, відгороджене од метушливих очей, похапливих оглядин існування, повите своєю внутрішньою загадковістю. Тому тут більш присутня назва "Stielleben" — "тихе життя".

...В цьому контексті художник Юрій Камишний живе й працює, вертаючи своєю творчістю речам і символам їхню занехаяну нами сутність.

Юрко Гудзь

Жовтий світ. Полотно, олія. 61x73. 2001.

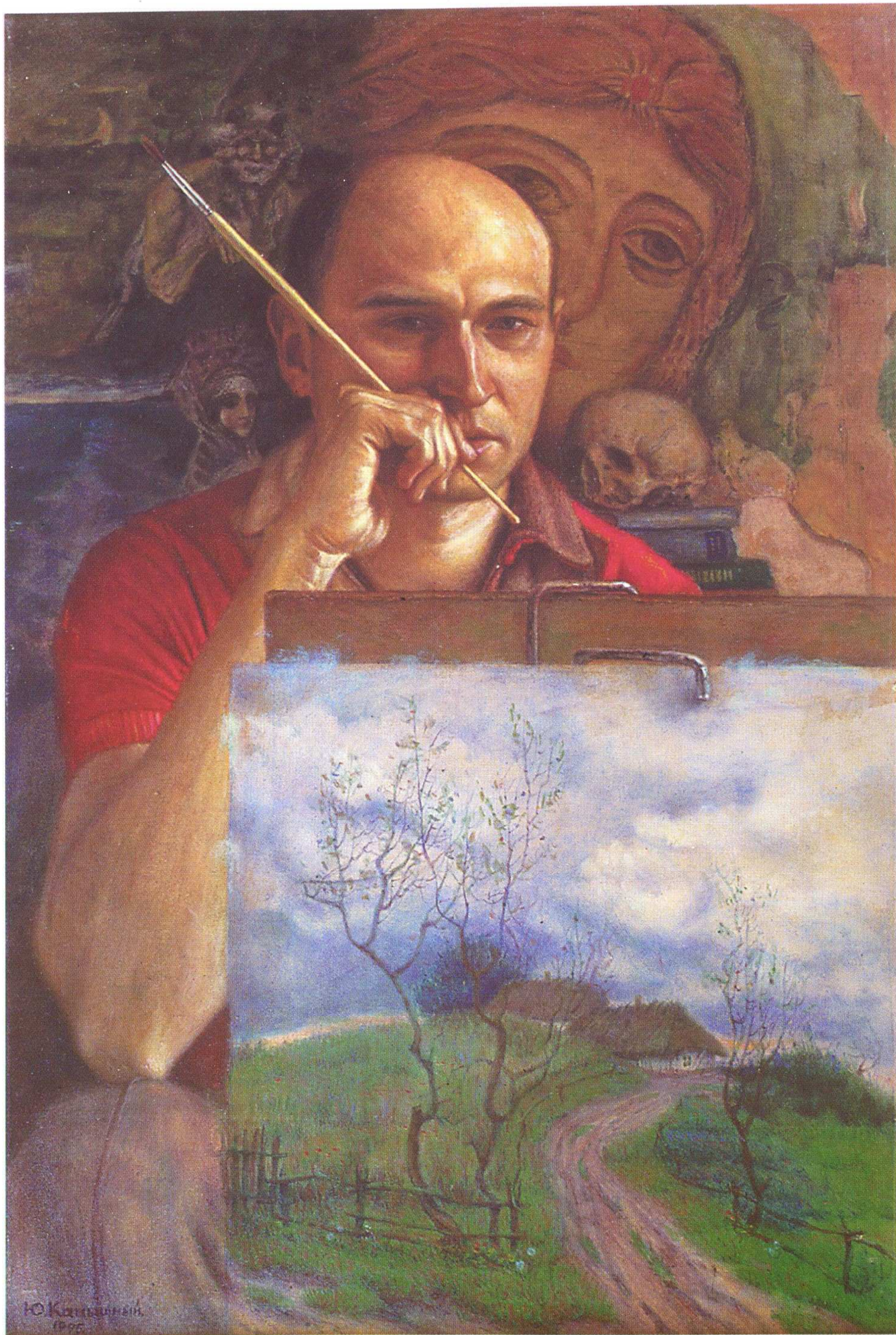
Голос трави.
Полотно, олія. 52x62. 2001.

З бабусиних рук.
Полотно, олія. 100x80. 1991.

Двое. Картон, олія. 41x57. 2000.

Автопортрет.
Картон, олія. 68x48. 1995.

У лісника. Полотно, олія. 70x89. 1994.

Клименківські джерельця.
Полотно, олія. 28x36. 1998.

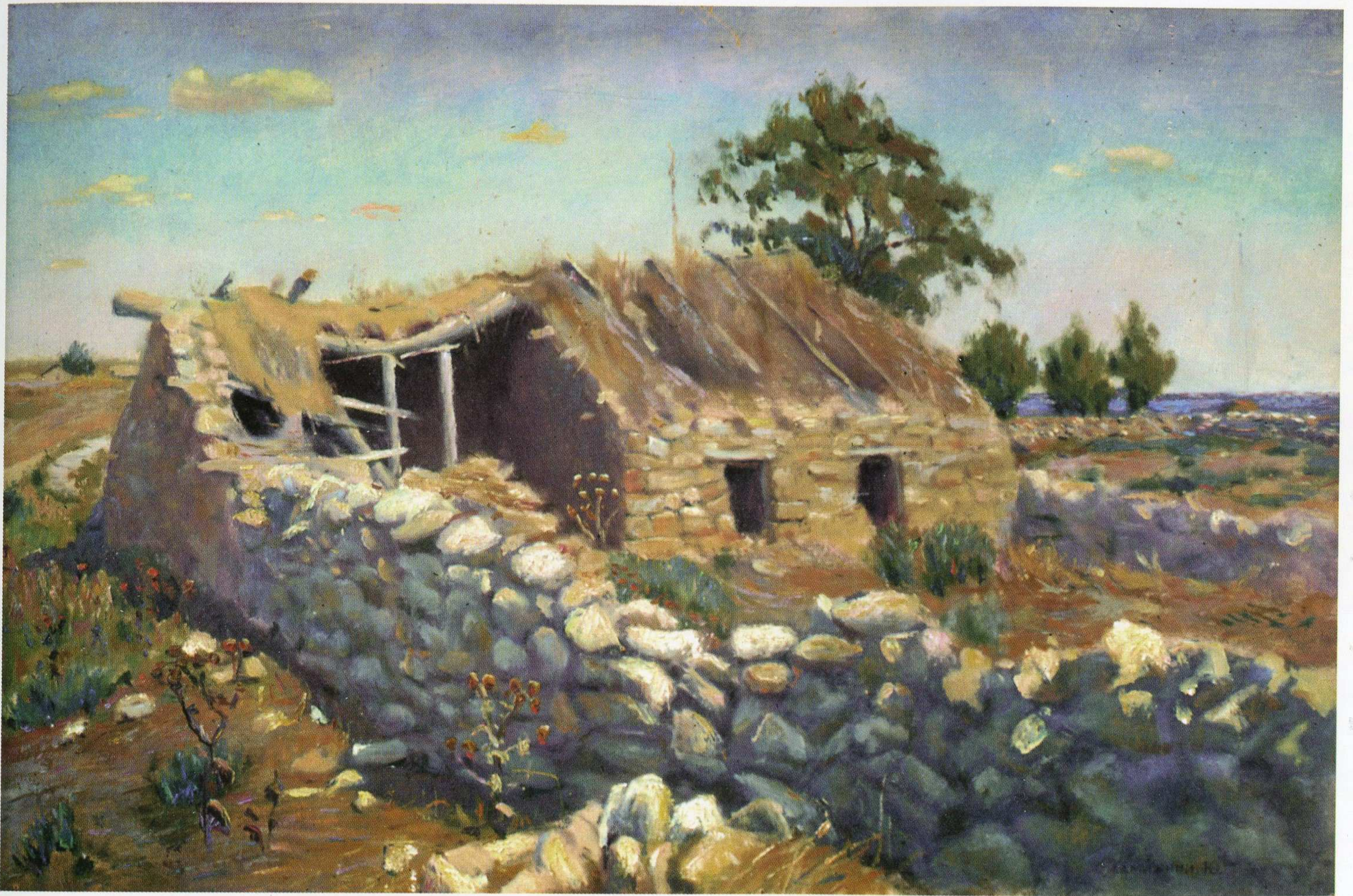
**Ти пам'ятаєш, як селом
весілля йшло.**
Картон, олія. 24x34. 1991.

Взимку. Полотно, олія. 39,5x52,5. 1998.

Кожному мила своя сторона. Полотно, олія. 56x76. 1999.

Тільки вітер. Картон, олія. 40,7х61. 2001.

Ю. И. ШИШКИН

Зимовий сон. Картон, олія. 35x55. 1998.

Камышный Ю

... А рибалка вдома. Полотно, олія. 40x60. 1996.

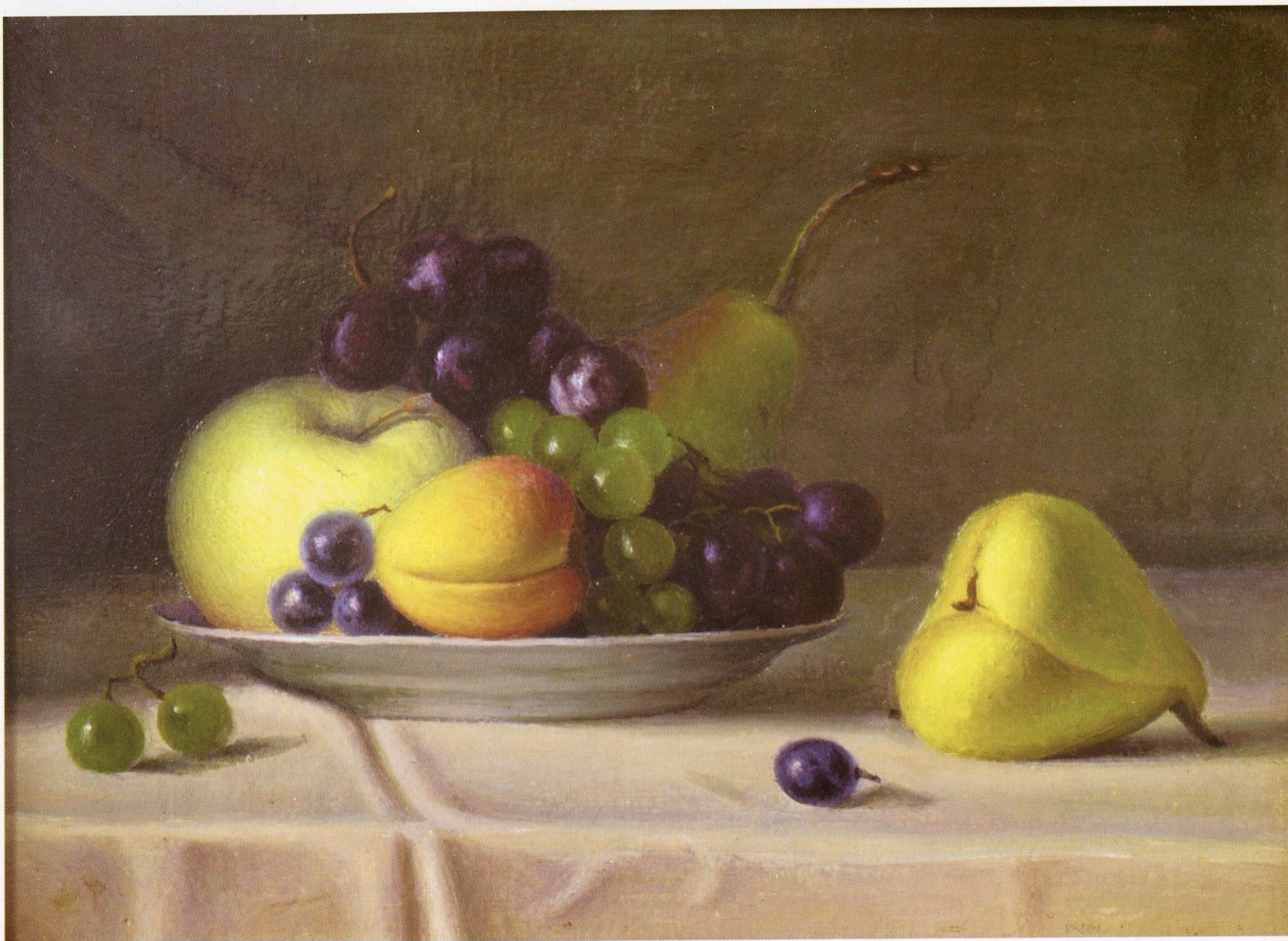
Марево. Картон, олія. 60x90. 1998.

Натюрморт з осою.
Картон, олія. 39х65. 1989.

Натюрморт з фруктами.
Полотно, олія. 30х39. 1985.

Натюрморт з абрикосом. Картон, олія. 25х34. 1995.

На відлюдді.
Папір, олія. 48x36. 1997.

Човни.
Картон, олія. 30,5x45. 2001.

Апокаліпсис.
Полотно, олія. 68x100. 1994.

Срібний день.
Картон, олія. 24x36. 1996.

Ніч ельфів. Полотно, олія. 43x58. 1994.

3443/2

15

Бабусині вишні. Полотно, олія. 34x48. 2000.

**ББК 85.143 (4УКР)-8
К18
УДК 75**

**Юрій Камишний
Каталог**

Редактор-упорядник
Микола Маричевський
Художник,
часово-просторове рішення
Дмитро Парута
Комп'ютерна підготовка
Петро Клим
Прозірки
Володимир Зайцев

Здано до складання
30.08.2002.
Підписано до друку
16.09.2002.
Формат
210x210

Друк ПТВФ «Афіша», м.Львів

На 1 сторінці обкладинки:
Стрекочуче літо. Полотно,
олія, 42x67. 1996.

© Редакція журналу
“Образотворче мистецтво”
Національної спілки художників
України
© Юрій Камишний

ISBN 966-8013-33-6

Як багато дає нам рідна природа-мати. Мистець Юрій Камишний зумів розгледіти і переповісти творчо ті її дари, ту її відвічну таїну, оповівши на своїх полотнах неповторність такого простого і неосяжного Українського світу.

Як приємно дивитись на дитину, котра тягнеться до бджілки і боїться, щоб та її не вжалива, дістати зерня із соняха і посмакувати ним (“Соняхи”).

... Ота отча хатина манить до себе сяючим вікном, а в серці такий смуток за промайнулим дитинством, за маминою піснею ... (“Стрекочуче літо”).

Любов і біль за рідним краєм, заглибленість і закоханість в українську культуру — то є ті обереги, які надихають Юру Камишного на творчість. Найщастить йому на цьому шляху.

Людмила Алескерова,
меценат, м. Житомир

Міністерство культури і мистецтва України
Національна спілка художників України
© Журнал "Образотворче мистецтво" Національної Спілки художників України
Київ 2002

